

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Ak! hvor forandret!

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Udvalgte værker", i Blicher, Steen Steensen: *Udvalgte værker*, Gyldendal, 1982-83, s. 219. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-blich04-shoot-idm140011518624320.pdf> (tilgået 25. juni 2021)

Anvendt udgave: Udvalgte værker

↪ Jeg har allerede sagt - og det vil nok Ingen nu finde forunderligt - at jeg strax gav denne fortræffelige Pige mit Hjerte. Jeg vil lægge til: at jeg ikke just plejer at give mit Æble bort, uden at have en Pære i *

220 Kikkerten, og at jeg altsaa ligeledes ved denne Lejlighed turde gjøre Regning paa et Mageskifte; thi foruden den Velvillie, der ved det allerførste Blik paa min Person lyste ud af hendes skønne Øjne, viste sig hos hende efterhaanden flere umiskjendelige Tegn paa en fremspirende Lidenskab, af hvilke jeg blot vil anføre følgende tre, som meest iøjnefaldende. For det Første mærkede jeg: at naar jeg stod i min Yndlingsstilling (krumme Knæer, det venstre et godt Stykke foran det højre, den højre Haand paa Hoften, den venstre Næve i Siden med frembøjet Albue, Skuldrene ligeledes fremad og lidt iveau, Hovedet ludende, Øjnene vidt opspilede, og Munden trukken op mod Næsen, hvilket giver et stolt Udseende - de Franskes *dédaigneux* - og Noget som lignede en med Bajonetten stormløbende Soldat) - at naar jeg saaledes stod, da hvidskede hun hemmeligt til En eller Anden af de unge Piger, skottede hen til mig og smilte. - For det Andet: da vi kom ud i Høevangen, og for at fortjene vor Andeel i Gildet skulde formere en Stak, og ved denne Lejlighed overdængede Hverandre med Høe, blev jeg næsten aldeles forskaanet; det gik derimod ud over min Ven Hans Mikkell. Min søde Maren smed ham den første Haandfuld i Hovedet, og alle de andre Smaapiger fulgte hendes Exempel. Han satte sig til Modværge, og jeg tog mig broderlig af ham - forgjæves! de vilde Mandinder stormede ind paa ham alene - han snublede, og i et Nu var han begravet under et Bjerg af Høe, og Slaget tabt paa vor Side. Jeg ynkedes virkelig over ham, da jeg saae den Overvundne staae der børstende og pillende Straae og Mos af sine pene Klæder, og de syv Amazoner leende omkring ham; men Ingen loe højere, end min skjelske Maren. - Det tredie aabenbareste Kjendemærke paa Gluttenes Kjerlighed iagttog jeg siden hen under Dansen. De såkaldte "Jukketrin" vare dengang i Mode, og jeg havde virkelig erhværet mig en Slags Færdighed i Samme. Denne Danses ejendommelige Ynde bestod i lange Hop og kraftige Kast med Benet, samt i at bøje Hovedet sideværts ud over Skulderen og saaledes stangende at bane sig Vej som igjennem en tætstaaende Menneskevrimmel. Heri kjendte jeg ingen Ligemand: jeg gjorde Spring paa to til tre Alen, og Meddanserne vogtede sig vel for at komme mig for nær. Men det forstaaer sig: en saadan Bevægelse var temmelig voldsom, og bidrog meget til at fremme Transpirationen. Det undgik ikke den velsignede Pige, hvor echaufferet jeg var, da jeg takkede af med hende i første Dans. Da jeg derfor bad hende om den 221 anden - som skulde være en Vaks - undskyldte hun sig, dog i de høfligste og forbindtligste Udtryk - hvorfor? ene og alene af en fiin Skaansomhed imod mig; thi mod Hans Mikkell var hun ikke saa medlidende; af ham lod hun sig strax engagere. Med lønlig Glæde saae jeg hvorlunde den lille Taske holdt ud med ham til allersidste Par, blot og bare for at udmatte ham, og - om muligt - paa een Dag besejre ham paa tvende forskellige Maader (see Høeslaget). Men det er vel unødvendigt at anføre flere Beviser; Enhver indseer allerede, hvorledes det stod sig med Maren Lammestrups lille uskyldige Hjerte. Jeg ansaae det med Rette som min Ejendom; men jeg udsatte med Villie den gjensidige Tilstaaelses søde Time; det er saa rart at have Noget ivente.